

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.513 van 15 januari 2003
in de zaak A.117.482/XIV-8843.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K.-W. ADAM,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 122 bus 3C

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 3 december 1956 en van Joegoslavische nationaliteit, op 28 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 11 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 4 december 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K.-W. ADAM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 22 november 2001 en verklaart zich vluchteling op 23 november 2001.

1.2. Op 3 december 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 februari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina’s.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen zou u een moslim Rom-zigeunerin zijn, afkomstig uit Bosnië-Herzegovina. Sedert twaalf à dertien jaar zou u woonachtig zijn in Sremska Mitrovica (Servië), waar u een tweewoonst zou gedeeld hebben met uw partner, H. O., en diens andere levensgezel, P. L. Niet zo lang geleden zou H. O., eveneens van moslimafkomst, opgeroepen zijn om te gaan vechten in de oorlog. De politie zou hiervoor bij u langsgesproken zijn en uw levensgezel zou toen geweigerd hebben met hen mee te gaan. Bovendien zou u het voorwerp zijn geweest van provocaties door Servische bureu, die zouden gesteld hebben dat u en uw familie er niet konden blijven wonen aangezien jullie geen Serviërs, maar moslims, zijn. Ongeveer één, twee of drie maanden geleden, of meerbepaald vijftien à twintig dagen vóór uw vertrek uit Sremska Mitrovica, zouden onbekenden, u vermoedt Servische bureu, twee bommen in de richting van uw woning gesmeten hebben. De politie zou nog diezelfde dag, nadat u haar gecontacteerd had langsgesproken zijn en u meegedeeld hebben dat u geen schrik moest hebben en waarna ze tegen uw levensgezel en de kinderen zou beginnen schreeuwen (te) zijn. Na deze eerste twee bommen zouden onbekenden een derde bom naar uw woning gesmeten hebben. Hierna zou de politie niet meer langsgesproken zijn. Vóór dit incident zou u nooit enig probleem met de politie gekend hebben. Twee à drie dagen na deze bomaanslagen zou H. O. naar de politie gegaan zijn om een

klacht in te dienen tegen de aanvallen van Servische burens. Daar zou hij te horen hebben gekregen dat u geen schrik moest hebben. Toen H. I., de zoon van uw levensgezel, hoorde van deze gebeurtenissen zou hij naar Sremska Mitrovica teruggekeerd zijn. Vijftien à twintig dagen na deze bomaanslagen zou de politie nog één keer langsgekomen zijn. Ze zou toen vragen over deze bomaanslagen gesteld hebben. Uiteindelijk zou(den) u toen beslist hebben Servië te verlaten. Samen met uw levensgezel, H. O., diens tweede partner, P. Lj., en de rest van de familie zou u toen via Montenegro naar Italië doorgereisd zijn. Daar diende H. O. gehospitaliseerd te worden. In Italië zou u H. I. andermaal tegengekomen zijn. Samen met hem, P. L. en de kinderen zou u toen naar België doorgereisd zijn. Drie dagen later zou H. O. tevens in België aangekomen zijn. U vroeg hier op 23 november 2001 voor de eerste maal asiel aan. U bent in het bezit van een paspoort uitgereikt door de Joegoslavische ambassade in Rome op 22 november 1999.

Gezien de massale tegenstrijdigheden met zowel eerdere verklaringen gedaan op het Commissariaat-generaal, als met deze door uw levensgezel, H. O., afgelegd in het kader van zijn verhoor in dringend beroep, dient te worden besloten dat u een bedrieglijk relaas heeft afgelegd ten aanzien van de Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient er gewezen te worden op tegenstrijdigheden met uw eerdere verklaringen tijdens uw verhoor in dringend beroep. Zo verklaarde u in eerste instantie H. I. niet in Italië tegengekomen te zijn. Hij zou vijftien à twintig dagen vóór u uit Sremska Mitrovica vertrokken zijn en via Duitsland, waar zijn levensgezellin, P. M., nog steeds verbleef, naar België doorgereisd zijn (verhoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Daarna veranderde u deze versie door te stellen dat u hem in Italië tegenkwam, doch dat hij niet samen met u naar België doorreisde (verhoorverslag CGVS, p.7). Bovendien verklaarde u eerst op het Commissariaat-generaal gedurende twee dagen in Italië te hebben verbleven, waar H. O. gedurende één dag diende gehospitaliseerd te worden. Daarna reisden jullie door naar België (verhoorverslag CGVS, p. 3). Geconfronteerd met het attest door H. O. neergelegd over zijn opname in het ziekenhuis in Italië, waarin vermeld(t) staat dat hij gedurende 18 dagen werd gehospitaliseerd, antwoordde u dat hij slechts twee à drie dagen werd gehospitaliseerd (verhoorverslag CGVS, p.7). Nogmaals geconfronteerd met deze termijn, stelde u ditmaal Italië zonder H. O. verlaten te hebben. Hij zou drie dagen na u in België zijn toegekomen (verhoorverslag CGVS, p. 7). Verder verklaarde u uitdrukkelijk nooit voordien in Italië geweest te zijn. U zou voor uw vertrek Joegoslavië nooit verlaten hebben (verhoorverslag CGVS, 4). Geconfronteerd met het feit dat uw paspoort op 22 november 1999 uitgereikt werd door de Joegoslavische ambassade in Rome, antwoordde u dat, H. I., de zoon van uw levensgezel, dit vanuit België in Italië ging halen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen gedaan op het Commissariaat-generaal evenmin eensluidend zijn met deze door uw levensgezel, H. O., afgelegd in het kader van zijn verhoor in dringend beroep. Zo verklaarde deze laatste samen met u naar België te zijn afgereisd. Hij verklaarde hierbij dat u ongeveer twintig dagen in Italië bleef, gedurende dewelke hij gehospitaliseerd werd. Pas na zijn ontslag uit het ziekenhuis zou u doorgereisd zijn (verhoorverslag H. O. CGVS, p. 5 en 6). U hield staande dat u zonder hem Italië zou verlaten hebben (verhoorverslag CGVS, p. 7). Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uw relaas omtrent de reden van uw vertrek uit Servië evenmin eensluidend is. Zo verklaarde u dat uw levensgezel, H. O., vóór bovenvernoemde bomaanslagen nooit enige problemen met de politie kende. U voegde eraan toe geen weet te hebben van enige arrestatie van uw levensgezel H. (H.) O. vóór deze gebeurtenissen. Bovendien sprak u van drie bomaanslagen, eerst twee en daarna nog één, waarbij de politie slechts na de eerste bomaanslagen ter plaatse zou gekomen zijn. Hierna zou u nog één keer met de politie in aanraking zijn gekomen. Vijftien à twintig dagen na voornoemde bomaanslagen zou de politie naar uw woning zijn gekomen en vragen gesteld hebben over de motieven van deze bomaanslagen (verhoorverslag CGVS, p. 5 en 6). H. O. verklaarde op het Commissariaat-generaal sinds 1995-1996 voortdurend door de politie geïsoleerd te zijn. Zo zou hij door hen (haar) aangemaand zijn zijn woning te verlaten. In 1999 en 2000 zou u twee keer een gevangenisstraf, eerst van vijftien dagen en daarna van tien dagen, uitgezeten hebben voor het niet betalen van verkeersboetes. Bovendien sprak hij niet over drie bomaanslagen, maar slechts over één enkele bomaanslag. Hij voegde er tevens aan toe dat de politie nooit ter plaatse zou zijn gekomen. Eén week na de bomaanslag zou hij bezoek hebben gekregen van de politie die hem vroeg waarom hij nog steeds niet naar Bosnië zou vertrokken zijn. Uit schrik voor een tweede bom zou hij toen vertrokken zijn (verhoorverslag H. O. CGVS, P. 7, 8 en 9).

Tenslotte kan hier nog aan toegevoegd worden dat in het kader van de asielaanvragen van uw partner, H.O. (O.V. 5.172.044), zijn tweede levensgezellin, Pi. L. (O.V. 5.172.044), zijn zoon, H.I (O.V. 5.154.721), en zijn schoondochter, P. M. (O.V. 5.154.721), door mij eveneens, op basis van bedrieglijke verklaringen, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoekster een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling(en) (B.S., 12 september 1991).

Op grond van artikel 1 juncto artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient iedere éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden uitdrukkelijk gemotiveerd (te) zijn.

De motivering moet bovendien afdoende zijn (cfr. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

EERSTE ONDERDEEL

De bestreden beslissing is in essentie gesteund op de overweging dat het een probleem betreft met de fiscale administratie van zijn dorp, zodat verzoeker niet zou voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève dd. 28 juli 1951, zijnde een gegronde vrees voor vervolging wegens ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een zekere sociale groep of politieke overtuigingen.

Nochtans is het in casu duidelijk dat het geenszins een fiscaal probleem betreft. Verzoeker werd door de overheid onder druk gezet door middel van chantage, dreigementen, opsluiting en foltering omwille van het feit dat hij zijn zaak openstelde voor andere politieke groeperingen. Verzoeker weigerde de eisen van de overheid in te willigen, zodat de dreigementen en afranselingen escaleerden. Deze situatie rechtvaardigt de vrees die hij inroept te worden vervolgd door de overheid.

Dat verzoeker onmiskenbaar voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève en wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij Oekraïne heeft verlaten uit (een) gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormelde Conventie.

In de bestreden beslissing wordt er bovendien aan voorbijgegaan dat verzoeker meerdere malen werd afgeranseld door vertegenwoordigers van de overheid en zo druk op hem uitoefenden zijn activiteiten te staken en zijn bar-restaurant enkel open te stellen voor de machtspartij.

Verweerder beperkt zich in zijn beslissing tot de vaststelling dat het een fiscaal probleem betreft, zonder enige motivering waarom zij (hij) tot (een) dergelijke conclusie komt.

Dat verweerder bijgevolg zijn beslissing niet afdoende motiveert in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De bestreden beslissing dient dan ook om die reden te worden vernietigd.

TWEEDE ONDERDEEL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen serieuze motieven aanbrengt. Dat verweerder (dit) verder niet motiveert.

Verweerder gaat er evenwel aan voorbij dat verzoeker omwille van zijn activiteiten werd verhinderd om zijn beroep verder uit te oefenen, dat verzoeker om de haverklap werd afgeranseld en met de dood werd bedreigd. Dat druk werd uitgeoefend op de leden van zijn familie.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dient zij om die reden te worden vernietigd.”;

2.2. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoeksters uiteenzetting in zowel het eerste als het tweede onderdeel van het enig middel feitelijke grondslag mist daar de in het middel weergegeven feitelijke omstandigheden geen steun vinden in de bestreden beslissing; dat uit de lezing van het middel blijkt dat het betrekking heeft op een ‘andere beslissing’ en in het geheel geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing; dat het middel onontvankelijk is wegens gebrek aan feitelijke grondslag;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien januari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.